

A 'Fényes'-Szalon

Ez a második kalaposüzlet, a képen középen állok a férjemmel, köztünk áll Pubi [Fényes Ervin], a többiek kézilányok meg ilyen besegítők. Én mindenáron szakmát akartam tanulni, de anyám nem akarta, mert hát ingyencseléd voltam otthon. Anyám varrt, de megélni nem tudott belőle. Soha nem engedte meg, hogy én vasárnap elmenjek valahova, vagy találkozzak barátnőikkel, a kolléganőimmel. Úgy engedte meg, hogy elmenjek tanulni szakmát, ha utána mindent megcsinálok, mikor hazamegyek. Így hát elmentem női kalapos tanulóknak a Váci utca és Havas utca sarkán lévő házba. A kalapszalón, ahová jártam, nem ment elég jól, és azt mondta a főnököm, hogy megszünteti, de nem bontja fel a szerződésemet, hogy ne veszítsek egy évet, hanem helyezkedjek el, és akkor átírják a szerződésemet. Igyekeztem elhelyezkedni, ami elég hamar

sikerült, az Üllői úton a Dániel nevű kalapüzletben. Nagyon szerettem a szakmámat, és nagyon hamar meg is tanultam, egy fél év múlva már önállóan dolgoztam. A mintakalapot megcsinálta a mamzel, utána már én csináltam, Természetesen nem csak én voltam, hanem több tanuló lány és önállóan dolgozó kisasszonyok, de már én is azok közé tartoztam, csak a fizetésem volt tanuló, pedig különül dolgoztam, mint bármelyikük. Még a mamzelt is tudtam volna pótolni, és megmondtam, hogy ha nem fizet többet, nem maradok. Nem vette komolyan, de én még aznap, amikor szóltam, elmentem máshol keresni munkát. Nagyon bíztam magamban, és tudtam, hogy el fogok tudni helyezkedni. Sikerült is a Corvin-közből. Közben férjhez mentem. A férjemnek volt egy textilboltja, ami bevált neki, de tulajdonképpen akkor kezdett nekünk jobban menni, amikor én is üzletet nyitottam. Pedig eszem ágában sem volt eredetileg. Ahol laktunk, a háztulajdonoson kívül még egy család élt. A feleség tanárnő volt, és papírkereskedést nyitott, mert abbahagyta a tanárságot. Ő beszélt rá, hogy ha már kalapos vagyok, nyissak egy kalaposüzletet. Abban az időben nagy divat volt a kalap. Én féltem, hogy belebukok, meg féltem, hogy elmegy a pénz. Az én férjem sokkal jobban értett a dolgokhoz és azt mondta, hogy 'Egy bizonyos összeget erre szánok, és ha elúszik, akkor tudomásul vettem. Aki mer, az nyer'. Úgyhogy nyitottunk egy kicsi kis boltot, amit mi magunk állítottunk elő. A Teleki téren vettük a tükröt, saját kezűleg csináltuk a dobozokat, nagyon egyszerű módon lett ez a kis bolt berendezve, de első pillanattól kezdve ment. 1930. május harmincadikán nyitottam. Fantasztikusan jól ment, pedig szezon vége volt, amikor megnyitottam. Szóval az üzletem beindult, vettem fel tanuló lányokat is. Egyedül dolgoztam, még a férjem is besegített nekem. Nagyon szépen meg tudtunk élni. Sőt még spórolni is tudtunk. 1932-ben, rá két évre, nyitottam egy nagyobb üzletet, mert a kisboltot kinőttem. A kisbolt is jó helyen volt, de a másik Kispest szívében, a legjobb helyen. Gyönyörűen be lett rendezve, Kispesten olyan modern üzlet nem volt, mint az enyém. Neoncsövekkel, piros kókuszszőnyeggel, beépített bútorokkal, tükrökkel, olyan fiókokkal, amiknek a tetején üveg volt. Kirakatok voltak, ahol a kalapok láthatóak voltak. Csodálatos szép üzletet nyitottam, és volt külön műhely is. Nagyon elegáns üzlet volt. Ez is szerencsére sikeres volt, és bár rengeteget költöttem rá, de meghozta az eredményt. Egy percre sem panaszkodhattam addig, amíg nem kezdődött meg 1939. Nem voltak anyagi problémáink, 1939-ig nem volt semmi problémánk [lásd: zsidótörvények Magyarországon]. A zsidótörvények értelmében a két üzletet be kellett csukni, mert zsidóknak már az sem lehetett. Azt tudom, hogy este bezártunk, és reggel már nem lehetett kinyitni, tehát minden ottmaradt, elveszett.